

MISSIO SAVO
25.2.2006
Kaavi, Vanha pappila
Raamattutunti
Väinö Hotti

JOSPA OLISIT PALAVA!

Helvetin tulijärvi

Olemme tottuneet yhdistämään tulen, emme taivaaseen ja Jumalaan, vaan kadotukseen, helvettiin ja saatanaan. "Ja perkele, heidän villitsijänsä, heitetään tuli- ja tulikivijärveen, jossa myös peto ja väärä profeetta ovat, ja heitä vaivataan yöt päivät, aina ja iankaikkisesti" (Ilm.20:10). Tässä yhteydessä on syytä huomauttaa, ettei helvetiä ole lainkaan tarkoitettu ihmisille: "Sitten hän myös sanoo vasemmalla puolellaan oleville: 'Menkää pois minun tyköäni, te kiroitut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä'" (Matt.25:41).

Jeesus tulen edustajana

"Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle; ja kuinka minä tahtoisinkaan, että se jo olisi syttynyt!" (Luuk.12:49). Jeesuksen tehtävänä oli tuoda tulta maanpäälle. Lisäksi hän hartaasti toivoi, että se olisi syttynyt.

Toive toteutui - helluntaina

Jeesuksen toive tulen syttymisestä toteutui helluntaina: "Ja kun helluntaipäivä oli tullut, olivat he kaikki yhdessä koolla. Ja tuli yhtäkkiä humaus taivaasta, niinkuin olisi käynyt väkevä tuulispää, ja täytti koko huoneen, jossa he istuivat. Ja he näkivät ikäänkuin tulisia kieliä, jotka jakaantuivat ja asettuivat heidän itsekunkin päälle. Ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja alkoivat puhua muilla kielillä, sen mukaan mitä Henki heille puhuttavaksi antoi" (Apt.2:1-4).

Pyhä Henki vuodatettiin odottavien ja rukoilevien opetuslasten ylle, eikä ainoastaan ylle, vaan heidän sydämiinsä. "Ja kun he olivat tulleet kaupunkiin, menivät he siihen yläsaliin, jossa he tavallisesti oleskelivat: Pietari ja Johannes ja Jaakob ja Andreas, Filippus ja Tuomas, Bartolomeus ja Matteus, Jaakob Alfeuksen poika ja Simon, kiivailija, ja Juudas Jaakobin poika. Nämä kaikki pysyivät yksimielisesti rukouksessa vaimojen kanssa ja Marian, Jeesuksen äidin, kanssa ja Jeesuksen veljien kanssa" (Apt.1:13-14).

Tänäänkin Herra on erikoisesti läsnä siellä, missä uskovat kokoontuvat yhteen. Tässä tarkoitan uskovilla kaikkia Jeesuksen ystäviä. Helluntai ja tuli kuuluvat yhteen, missä ei ole koettu helluntaita (uudestisyntymistä), siellä ei myöskään tunneta taivaallista tulta.

Tulella kastaminen

"Minä kastan teidät vedellä parannukseen, mutta se, joka minun jäljessäni tulee, on minua väkevämpi, jonka kenkiäkään minä en ole kelvollinen kantamaan; hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella" (Matt.3:11). Kaikki suomalaiset ovat "vedellä kastettuja", mutta vain uskovat ovat kastettuja "Pyhällä Hengellä ja tulella". Kuinka on, rakas kuulija, sinun kanssasi, oletko sinä

saanut Pyhän Hengen tulikasteen?

1. Kasta mua Hengellä Helluntain sitä, oi Herrani, pyydän vain. Henkesi voimalla voiton saan vaivoissa, taistoissa synnin maan.
2. Kasta mua Hengellä Helluntain, sytytä liekkisi rintahain! Liekki, mi kuluttaa kuonan pois, anteeksiantavan mielen lois.
3. Kasta mua Hengellä Helluntain, uudista työsi mun sielussain, niin että Sinulle toimin, töin, kiitosta veisaisin päivin, öin.
4. Kasta mua Hengellä Helluntain, että mä valvoa voisin ain, valvoa, kunnes jo muuttaa saan kotiini taivahan kunniaan. - (san. ja säv.:Aimo Huttunen).

Tuli taivaasta

Pyhän Hengen tuli on tulta taivaasta. "Ei kristillisyydessä ole mitään suomalaista, ruotsalaista, amerikkalaista tai muuta -laista. Kristillisuus ei ole edes kansainvälistä. Se on kotoisin taivaasta" (Tuomenoksa).

Kirkko tulessa

Tuli on nimenomaan puukirkkojen uhkana. Milloin salama, milloin sähköt ja milloin tuhopolttaja saa kirkon tuleen. Tällöin on kiire saada palokunta paikalle. Kaavillakin on kirkko ollut tulessa. Tyrvään kirkko paloi tuhopolttajan toimesta.

Hengellisessä mielessä kirkko pitäisi saada tuleen. Kirkon pitäisi olla sekä valaisemassa että lämmittämässä tässä pimeässä ja kylmässä maailmassa. Ellei se omista tulta, se on pimeä ja kylmä monumentti - ja sellaisenaan aivan hyödytön. Kirkkoon valon ja lämmön tuo Pyhässä Hengessä julistettu Jumalan sana. Luther kirjoittaa: "Kirkon todellinen aarre on Jumalan kunnian ja armon kaikkein pyhin evankeliumi." Virressä veisaamme ja rukoilemme: "Suo, että sanas kirkkaana Saa keskellämme kaikua, Ja kautta sukupolvien Suo soida nimes kiitoksen" (Vvk.462:9). Valitettavasti vain kirkko on kaikkina aikoina vieroksunut niitä jäseniään, jotka liikkuvat tulen kanssa. Heitä on vainottu, vedetty käräjille, heistä on sanouduttu irti "kirkon vihollina". Samalla on koettu tärkeäksi vakuuttaa: ei koko kirkko tällainen ole, nämä eivät edusta kirkkoa; nämä kuuluvat ääriaineksiin.

Kun kirkko ei ole tulessa, sitä hallitsevat kuivat kaavat. Pappi on seremoniamestarina, kansa "seisoo ja katselee" - tai peräti nukkuu, jolloin "unilukkarille" tulee käyttöä. Samalla maailma tunkeutuu kirkkoon; Hengen tuli vaihtuu synnin tuleksi. Kirkko avautuu psykologialle, tanssille ja rock-tähdille.

Hengen tuli = herätyksen tuli

Pyhän Hengen tuli on samalla "herätyksen tulta". Tällöin Jumalan tuomion tuli alkaa polttaa syntisen sydämessä vaatien ratkaisua ja parannusta. Tämä on herätyksen aikaa, joilloin ihminen joutuu etsikkoajan tienhaaraan ja ratkaisun paikalle. Tilanne on vaikea, siinä joutuu myös ihmisen psyykke kovalle koetukselle. On sanottu, että "herännyt on hullu ja hätäinen".

Herätysliikkeet tulenkantajina

Suomea on siunattu viidellä herätysliikkeellä. Ne ovat aikanaan syttyneet Jumalan tulesta ja vaikuttaneet herättävästi ympäristöönsä. Ne ovat lähteneet vähäisestä alusta, mutta kasvaneet sittemmin todellisiksi "kansanliikkeiksi". Toisaalta on sanottava, että liikkeet ovat olleet parhaimmillaan alkuaikoinaan - sittemmin ne ovat kirkollistuneet: kirkko on syleillyt ne kuoliaiksi. Kun herätysliike on lakannut olemasta kirkon herättäjä ja oppositioliike, Jumala on nostanut tilalle uuden, jossa Hengen tuli palaa. Historia todistaa, että Jumalan tulien syttyessä on myös palokunta säännönmukaisesti ilmestynyt paikalle. Kirkkohistoriaan merkittävimpänä palokuntalaistointina ovat jääneet Kalajoen käräjät (1838-1839). Tällöin kirkko yhdessä valtiovallan kanssa toimitti palokunnan virkaa.

Tulen rajoittaminen

Tuli pyrkii spontaanisti laajenemaan. Se valtaa yhä uusia alueita. Opetuslapset oppeineen muodostivat uhkan ympäristölleen: "Ja he toivat heidät ja asettivat neuvoston eteen. Ja ylimmäinen pappi kuulusteli heitä ja sanoi: "Me olemme kieltämällä kieltäneet teitä opettamasta tähän nimeen; ja katso, TE OLETTE TÄYTTÄNEET JERUSALEMIN OPETUKSELLANNE ja tahdotte saattaa meidän päällemme tuon miehen veren" (Apt.5:27-28). Apostoleilla oli kuitenkin selkeä vastaus: "Mutta Pietari ja Johannes vastasivat heille ja sanoivat: "Päätäkää itse, onko oikein Jumalan edessä kuulla teitä enemmän kuin Jumalaa; mutta me emme voi olla puhumatta siitä, mitä olemme nähneet ja kuulleet" (Apt.4:19-20). "Mutta Pietari ja muut apostolit vastasivat ja sanoivat: "Enemmän tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä" (Apt.5:29).

Tuli voidaan rajata ja aidata - jopa tukahduttaa. Näin voidaan tehdä myös "Hengen tulelle". Hengellinen elämä voidaan kaavoittaa ja kristillisyyttä napittaa niin tiukkoihin sääntöihin, että elämä kuolee. " Sillä Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siinä on vapaus" (2 Kor.3.17). Farisealainen kristillisyyttä oli "tiukkaan napitettua", mutta Jeesus antoi siitä ankaran tuomion. Siitä oli ELÄMÄ paennut!

Jumalanpalveluksen kaksi kulmakiveä:

1. yleinen pappeus: "Mutta te olette "valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuus kansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja", joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa; te, jotka ennen "ette olleet kansa", mutta nyt olette "Jumalan kansa", jotka ennen "ette olleet armahdetut", mutta nyt "olette armahdetut" (1 Piet.2:9-10).

2. armolahjat käyttöön: "Kuinka siis on, veljet? Kun tulette yhteen, on jokaisella jotakin annettavaa: millä on virsi, millä opetus, millä ilmestys, mikä puhuu kielillä, mikä selittää; kaikki tapahtukoon rakennukseksi" (1 Kor.14:26).

Tulen virittäminen

Seurakunta on käsittänyt aivan väärin tehtävänsä, jos se omaksuu palokunnan roolin. Kaikille uskoviille on annettu omat armolahjat ja ne tulee saada käyttöön - muutoin meillä on edessämme seurakunnan irvikuva. Kansankirkossa, kuten tiedämme, papin armolahjat ovat kovassa käytössä, ehkä myös kanttorinkin, mutta muut ovat pitkälti unohdettuja ja tukahdettuja. "Siitä syystä minä sinua muistutan virittämään palavaksi Jumalan armolahjan, joka sinussa on minun käteni päällepanemisen kautta" (2 Kor.1:6).

Seurakunnan paimenen vastuulla on pitkälti se, että uskovien armolahjat pääsevät esille - ja että ne saatetaan palaviksi. Kansankirkossa tähän on omat esteensä. Ensinnäkin uskon näkymättömyys:

kenestäkään ei voida sanoa, että hän on uskova, vielä vähemmän, ettei hän sitä ole! Jos nyt lähdetäisiin suosimaan uskovia veronmaksajia suruttomia kustannuksella, siitähän vasta häly syntyisi! Kaikilla täytyy olla samanlainen oikeus nousta puhujan paikalle; jos ei suruton, niin ei sitten kukaan! Tästä tietysti tekee poikkeuksen pappi, joka saa olla uskova tai suruton, mutta riviseurakuntalaisten keskuudessa on diskriminointi kielletty. Tässä onkin uskova pappi hankalassa tilanteessa, jottei syyllistyisi Raamatun vastaiseen toimintaan. Tehtävänä on saattaa uskovien armolahjat palaviksi - ja suruttomat, jopa uskovien todistuksen kautta, parannuksen paikalla.

Toiseen äärimmäisyyteen mennään silloin, kun kääntymätön pappi päättelee, että kaikilla seurakuntalaisilla on kasteensa perusteella armolahja - ja myös oikeus rakentaa seurakuntaa. Poliittiset hallintoelimet ovat sovellutus tästä näkemyksestä.

Paavali ilmaisee mm.seurakunnan paimenen tehtävän: "Ja hän antoi muutamat apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään" (Ef.4:11-13). -Paimen siis toimii "rakennusmestarina": laittaa kunkin uskovien armolahjojensa mukaiseen tehtävään seurakunnan rakennustyömaalla. Miten tämä on onnistunut Suomen Siionissa? Käsittääkseni heikosti, erittäin heikosti! Suruttomia suositaan ja uskoville annetaan lähtöpassit (kenkää)!

Keskeinen asia

Seurakunnissa pitäisi tullen olla keskeinen asia. Pyhän Hengen tulta pitäisi vaalia "sulin käsin". "Älkääkä saattako murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, joka on teille annettu sinetiksi lunastuksen päivään saakka" (Ef.4:30). Laodikean seurakunnassa ei tätä muistettu; tuli pääsi sammumaan. "Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Amen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku: Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava; OI, JOSPA OLISIT KYLMÄ TAI PALAVA! Mutta nyt, koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos" (Ilm.3:14-16). Herra ei hyväksy eikä siedä penseitä.

Millainen on penseä? Penseä ei ota kantaa, ei puolesta eikä vastaan. Asiat eivät liikuta häntä. Hän ei tunne vastuuta omasta eikä lähimmäistensä sielusta: yks haelee! Seurakunnassa hän kulkee massaturistina. Hän saattaa olla touhussa mukana, mutta jättää linjakysymykset toisille. Jos on pakko ilmaista kantansa, hän sanoo olevansa "kirkon linjoilla". Hän ei lainkaan voi käsittää, että kirkon johto voisi mennä harhaan. Hänelle pelastus ei ole henkilökohtainen asia, vaan hän pelastuu kollektiivisesti, hyvän porukan ansiosta ja sen siivellä. Hänelle kuuluu Raamatun sanat: "Kuinka kauan te onnutte molemmille puolille? Jos Herra on Jumala, seurakkaa häntä; mutta jos Baal on Jumala, seurakkaa häntä" (1 Kun.18:21). "Ei kukaan voi palvella kahta herraa; sillä hän on joko tätä vihaava ja toista rakastava, taikka tähän liittyvä ja toista halveksiva" (Matt.6:24).

"Kylmä" on henkilö, jolle eivät hengelliset asiat ole kirkastuneet. Hän saattaa elää julkisynnissä. Kuitenkin hän voi olla lähempänä Jumalan valtakuntaa kuin lihanpyhä fariseus. Niilo Tuomenoksa sanoo: "Valkoiset synnit kadottavat myös. Kuitenkin usein mustista syövereistä on lyhyempi matka parannuksen paikalle kuin pilkuttomasta hurskaudesta."

"Ja kun hän oli mennyt pyhäkköön, tulivat hänen opettaessaan ylipapit ja kansan vanhimmat hänen luoksensa ja sanoivat: "Millä vallalla sinä näitä teet? Ja kuka sinulle on antanut tämän vallan?" Jeesus sanoi heille: "Totisesti minä sanon teille: publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan

valtakuntaan" (Matt.21:23,31).

Palava seurakunta

Jumalan tuli on tärkein asia seurakuntatyössä. Jos ei sitä ole, kaikki on hyödytöntä ihmispuhaa. Apostolit olivat Paavalia lukuunottamatta oppimattomia: "Mutta kun he näkivät Pietarin ja Johanneksen rohkeuden ja havaitsivat heidän olevan koulunkäymättömiä ja oppimattomia miehiä, he ihmettelivät; ja he tunsivat heidät niiksi, jotka olivat olleet Jeesuksen kanssa" (Apt.3:13). Heillä ei ollut teologista tiedekuntaa takana, ei hiippakunnallista eikä rovastikunnallista koulutusta. Mutta heillä oli kuitenkin se, mikä oli kaikkein tärkeintä: PYHÄN HENGEN TULI!

Olisiko uusi priorisointi meidänkin seurakunnissamme paikallaan? Entä jos nostaisimme Pyhän Hengen kaikkein tärkeimmäksi? Kun alkuseurakunnassa valittiin diakoniatyöntekijöitä, mitkä olivat kriteerit? "Niinä päivinä, kun opetuslasten luku lisääntyi, syntyi hellenisteissä nurinaa hebrealaisia vastaan siitä, että heidän leskiänsä syrjäytettiin jokapäiväisessä avunannossa. Niin ne kaksitoista kutsuivat kokoon opetuslasten joukon ja sanoivat: "Ei ole soveliasta, että me laiminlyömme Jumalan sanan toimittaaksemme pöytäpalvelusta. Valitkaa sentähden, veljet, keskuudestanne seitsemän miestä, joista on hyvä todistus ja JOTKA OVAT HENKEÄ JA VIISAUTTA TÄYNNÄ, niin me asetamme heidät tähän toimeen" Apt.6:1-3). -Oliko tämä mahdoton ja epärealistinen vaatimus? Ei suinkaan! Valinta osui nappiin! Stefanus oli yksi valituista - ja mitä hänestä kerrotaan? "Ja Stefanus, täynnä armoa ja voimaa, teki suuria ihmeitä ja tunnustekoja kansassa. Niin nousi muutamia niin kutsutusta libertiinien ja kyreniläisten ja aleksandrialaisien synagoogasta sekä niiden joukosta, jotka olivat Kilikiasta ja Aasiasta, väittelemään Stefanuksen kanssa, mutta he eivät kyenneet pitämään puoliaan sitä viisautta ja henkeä vastaan, jolla hän puhui" (Apt.6:8-10).

Onko tänään vastaava valinta mahdollinen? Kyllä pitäisi olla. Onhan meillä pyhien kirjoitusten tuntemus vähintään samaa luokkaa jne. Mikä on ongelma? Meillä usko on "näkömätön"! Kun usko on näkömätön, ei eroteta uskovaa epäuskoisesta puhumattakaan siitä, että erotettaisiin, kuka on Herran tiellä vielä "lapsi" ja kuka on Hengen täyttämä. Kun uskovia ja suruttomia yritetään työllistää tasapuolisesti, siitä vasta sotku tulee. Kun edellytetään suruttomilta samaa seurakunnan rakennustaitoa kuin uskovilta, silloin ollaan takuuvarmasti hakoteillä ja umpikujassa!

Entä jos laitettaisiin voimaan samat kriteerit? Piispojen pitäisi ainakin alistua tämän säännön alle, samoin seurakuntien paimenten. Kirkolliskokousedustajien ja luottomushenkilöiden pitäisi olla Hengen täyttämiä samoin kuin kaikkien seurakunnan työntekijöiden. SILLOIN MEILLÄ TOTISESTI OLISI PALAVA SEURAKUNTA!

Uskon tuli

Kun ihminen tulee uskoon, syttyy hänen sydämeensä "uskon tuli". Tämän tulen on määrä palaa sydämen alttarilla jatkuvasti. Tätä tulta tulee hellin käsin hoitaa. Rukous, sana, ehtoollinen ja uskovien yhteys ovat tärkeitä hoitokeinoja. Paul Gerhardt runoilee: "Henkensä hän lahjoittaapi Antaa valoks sanansa, Elon tiellä johdattaapi, Viepi kohti taivasta. Uskon liekin sydämehen Lahjoittaa hän kirkkahan, Maailmankin voittavan. Vie mun kerran autuutehen. Kaikki loppuu aikanaan, Armonsa ei milloinkaan" (Vvk.417:4).

John Bunyan kertoo: "Silloin näin unessani Selittäjän taluttavan Kristittyä kädestä ja johdattavan paikalle, jossa muurin seinustalla paloi tuli. Tulen ääressä seisoi eräs mies kaataen lakkaamatta siihen vettä sitä sammuttaakseen. Tuli roihusi kuitenkin yhä kirkkaammin. Kristitty kysyi silloin: Mitä tämä merkitsee?"

Selittäjä vastasi: Tämä tuli on armon työ sielussa. Se, joka siihen kaataa vettä yrittäen sammuttaa, on saatana. Mutta minä näytän sinulle, miksi näet tulen vain kirkkaammin loimottavan. Sitten hän vei Kristityn muurin toiselle puolelle, jossa tämä näki erään miehen seisovan öljyastia kädessä ja taukoamatta salaa kaatavan öljyä tuleen.

Kristitty: Mitä tämä merkitsee?

Selittäjä: Tämä on Kristus, joka lakkaamatta armonsa öljyllä pitää yllä alkamaansa työtä ihmissydämessä. Siten hänen kansansa, saatanan juonista huolimatta, vieläkin pysyy voittajana (2 Kor.12:9). Se seikka, että näet miehen seisovan seinän takana tulta elvyttämässä, osoittaa, että kiusatun on vaikea huomata, kuinka armantyötä sielussa ylläpidetään" (Kristityn vaellus, s.37).

Rakkauden tuli

On kysymyksessä rakkauden tuli. Rakkaus on vähenemään päin. Aviopuolisoiden väliltä, lasten ja vanhempien väliltä - valitettavasti myös uskovien väliltä. Pyhän Hengen tuli luo uudeksi perheet samoin kuin Herran seurakunnankin.

Kylmyys on seurakunnan ongelma nimenomaan lopunaikana: "Ja silloin monet lankeavat pois, ja he antavat toisensa alttiiksi ja VIHAAVAT TOINEN TOISTAAN. Ja monta väärää profeettaa nousee, ja he eksyttävät monta. Ja sentähden, että laittomuus pääsee valtaan, KYLMENEE USEIMPIEN RAKKAUS" (Matt.24:10-12).

Kansankirkossa on tunnetusti kylmää - siinhän on seinät lavealla ja katto korkealla. Se on kuin mikäkin "hollihaka". Mutta ei rakkaus lämmitä välttämättä vapaitakaan suuntia. Toisten syytely ja kademieli tuovat viimoja ja kylmyyttä.

Jumala tahtoo, että Pyhän Hengen tuli POLTTAISII RAJA-AIDAT ERI USKONSUUNTIEN VÄLILTÄ. Nämä aidathan eivät ole Jumalan pystyttämät, vaan ihmistekoa. Ne kaatamalla ja polttamalla me edistämme Jumalan valtakunnan tuloa keskellemme: "Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne. Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus" (Joh.13:34-35). "Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun, ETTÄ HE KAIKKI OLISIVAT YHTÄ, niinkuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa, että hekin meissä olisivat, niin että maailma uskoisi, että sinä olet minut lähettänyt. Ja sen kirkkauden, jonka sinä minulle annoit, minä olen antanut heille, että he olisivat yhtä, niinkuin me olemme yhtä - minä heissä, ja sinä minussa - ETTÄ HE OLISIVAT TÄYDELLISESTI YHTÄ, niin että maailma ymmärtäisi, että sinä olet minut lähettänyt ja rakastanut heitä, niinkuin sinä olet minua rakastanut" (Joh.17:20-23). "Me tiedämme siirtyneemme kuolemasta elämään, sillä me rakastamme veljiä. Joka ei rakasta, pysyy kuolemassa" (1 Joh.3:14).

Virressä veisamme: "Henki armon tuoja, Lohdutuksen suoja, Asu luonani. Rakkauden tulta, Uutta voimaa sulta Pyydän sieluuni. Sytytä tää kylmä mieli, Voimistuta heikko kieli" (Vvk.100:1).